

Fremskridtspartiet også prøvet at sige gang på gang på gang her i Folketingssalen: Vi er nødt til at få lavet den landbrugsreform; vi er nødt til at få fjernet alle de støtteordninger, for den bedste bekæmpelse af svig sker ved at fjerne alle tilskudsordningerne, for så er der nemlig ikke noget at svindle med, og vi er også nødt til at se på strukturfondene. Jeg taler ikke om småpenge her. Jeg taler om, at der virkelig skal ske noget, for alternativet er, at EU ganske enkelt ikke har råd til at udvide, og det kan vi ikke være bekendt over for de øst- og centraleuropæiske lande, som utrolig gerne vil have den økonomiske sikkerhed, der ligger i at være en del af det europæiske fællesskab, hvor man kan handle frit.

Fremskridtspartiet havde håbet, at man nu i det mindste var kommet så langt, at statsministeren ville stå ved sit ord. Det må have været lige inden sommerferien, han sagde: Nu skal vi altså også til at diskutere, hvordan vi får lagt landbrugsstøtten om, og vi skal have lavet den landbrugsreform. Det var statsministerens egne ord fra denne talerstol, men vi har stadig ikke hørt et ord. Jeg er en tålmodig sjæl, men så tålmodig er jeg heller ikke, hr. statsminister. Nu må der til at ske noget!

Det er udmærket, at man kommer med fine forklaringer om, at vi skal se at få lavet en forenkling på denne regeringskonference, og vi skal også lave effektivisering. Men når der ikke kommer noget konkret på bordet om, hvor vi forenkler, og hvordan vi effektiviserer, hjælper det jo ikke så frygtelig meget. Det er også glimrende, at man taler en masse om, at vi skal have nærhedsprincippet ind i alle direktiver. Med et fint ord: Subsidiariteten skal til at fungere, vi skal have noget fyld på. Men det hjælper ikke meget, hvis man ikke kan se, hvor og hvordan det kommer til at fungere, og vi ikke får direktiverne ned til at være national lovgivning.

Det hjælper heller ikke meget, hr. udenrigsminister, at man bliver ved med at tale om åbenhed, når vi ikke kan få åbnet dørene og ikke kan få reel besked om, hvad det er, der sker. Så længe man taler om åbenhed, er det i virkeligheden en fornærmelse mod befolkningen, at man stadig har hemmelige protokoller. Det ved jeg godt vi alle sammen er enige om, men vi har ikke rigtig set nogen resultater. Vi har ikke set det udspil, der bevirker, at Danmark går i spidsen og siger: Nu skal de altså væk!

Vi har talt meget om fleksibilitet – for og imod og hvilke søjler og alt muligt – og der skal ikke

herske skygge af tvivl om, hvor Fremskridtspartiet står, når vi taler om fleksibilitet. Hvad ikke alle kan blive enige om, er ikke en sag, EU skal røre ved. Så kan man lave det som et mellemstatsligt samarbejde, hvis man gerne vil have noget nordisk hallojsa, og hellige jøsses da, det har vi da haft lang tid i forvejen, så det er der da intet til hinder for. Og hvis de sydeuropæiske lande gerne vil lave et eller andet samarbejde hen over Middelhavet, så lad dem da det. Det skal bare ikke være en EU-sag. Det skal ikke være i Bruxelles, man sidder og bestemmer, hvordan de traktater skal laves, for at sige det meget firkantet, og dermed er i hvert fald det fransk-tyske forslag om fleksibilitet pebet ganske ud af banen for Fremskridtspartiets vedkommende.

Angående regionalt samarbejde, som fru Elisabeth Arnold talte om, og som hr. Ove Fich var inde på, er der intet, der er til hinder for det. Det behøver bare ikke at blive skrevet ind i traktaten, uanset om den kommer til at hedde Maastricht, Rom, eller hvad de nu ellers kan finde på af fine navne næste gang. Det er jeg sådan set ligeglad med.

Så kommer vi til det, som i hvert fald alle kan blive enige om at diskutere, fordi vi ikke rigtig kan gøre noget ved det. SF har én gang for alle ødelagt, at vi overhovedet har en ærlig chance for at kunne diskutere og øve vores indflydelse på det fælles forsvar eller rettere sagt Vestunionen. Man var så dygtig efter det såkaldte nederlag i 1992, som var en kæmpesejr for Danmark og dem, der havde mod til at stå frem og sige: Ikke på vilkår om vi vil have den Maastricht-Traktat! Men det var der jo nogle, der var lidt bange for, navnlig fordi der var et kvalificeret flertal her i Folketinget, som havde anbefalet, at vi skulle sige ja til Maastricht-Traktaten. Så gik man sammen med SF og spurgte: Hvad skal I have for at vende rundt på en tallerken, og hvad skal I have for at gå ud og sige til folk: I skal sige ja til det? Jo, SF skulle bl.a. have, at vi skulle kunne sige fra over for, at Danmark ville være med i Vestunionen – med den lille tilføjelse: Men vi vil ikke forhindre de andre lande i at gå videre.

Det er den største brøler, der nogen sinde er lavet i dansk politik, for dermed gik man stik imod det, der reelt var meningen, nemlig at EU ikke skulle have mulighed for at få en forsvarsmæssig dimension. Nu har vi altså skrevet sort på hvidt – efter at SF havde fortalt, hvad der skulle skrives, og sikkert også selv har skrevet